

Ustavni sud Crne Gore, u Prvom vijeću za meritorno odlučivanje o ustavnim žalbama, u sastavu od sudije Dragana Đuranović, kao predsjednice Vijeća i sudija Snežane Armenko i Momirke Tešić, kao članova Vijeća, na osnovu odredaba čl. 149 st. 1 tač. 3 Ustava Crne Gore, čl. 48. tač. 10. Zakona o Ustavnom sudu Crne Gore („Službeni list Crne Gore”, br. 11/15), na sjednici Vijeća, od 16. juna 2023. godine, donio je

ODLUKU

ODBIJA SE ustavna žalba.

O b r a z l o ž e n j e

I POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM CRNE GORE

1. O. V. i M. I., obje iz S. (podnositeljke ustavne žalbe), pokrenule su postupak u ovom predmetu ustavnom žalbom U-III br.1605/19, koju su Sudu podnijele, dana 31. jula 2019. godine.

2. Podnositeljke ustavne žalbe zastupa R. F., advokat iz B..

3. Ustavna žalba je podnijeta protiv presude Vrhovnog suda Crne Gore, Uvp. br. 576/19, od 13. juna 2019. godine i Upravnog suda Crne Gore, U. br. 12317/17, od 31. januara 2019. godine i rješenja Ministarstva finansija Crne Gore, br. 07-2-973/1-2017, od 13. novembra 2017. godine.

4. Podnositeljke ustavne žalbe su se žalile na povrede prava iz odredaba čl. 32 i 58 Ustava Crne Gore i čl. 6 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. U bitnom tvrde da su obrazloženja predmetnih presuda i rješenja paušalna, te da su sudovi arbitrano primijenili materijalno pravo na njihovu štetu. Predložile su da Ustavni sud usvoji ustavnu žalbu, ukine osporavanu presudu Vrhovnog suda Crne Gore i predmet vrati tom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

II ČINJENICE I OKOLNOSTI SLUČAJA

5. Podnositeljke su tužilje iz upravnog spora, koji je prethodio ustavnosudskom postupku.

6. Postupak pred Upravnim sudom Crne Gore pokrenut je tužbom protiv rješenja Ministarstva finansija Crne Gore, br. 07-2-973/1-2017, od 13. novembra 2017. godine. Naime, tim rješenjem je odbijena žalba tužilja izjavljena protiv rješenja Uprave za nekretnine Područna jedinica Bar, br. 954 -1266/1-2017, od 9. maja 2017. godine, kojim rješenjem je odbijen njihov zahtjev za uknjižbu na osnovu presude Osnovnog suda u Baru, P. br. 457/16-12, od 23. septembra 2016. godine.

7. Presudom Upravnog suda Crne Gore odbijena je predmetna tužba i navedeno da je rješenje tuženog organa zakonito. Takav stav Upravnog suda Crne Gore potvrđen je u postupku odlučivanja po zahtjevu za ispitivanje sudske odluke od strane Vrhovnog suda Crne Gore. Sudovi su naveli da je odredbom čl. 84 st. 1 tač. 3 Zakona o državnom premjeru i katastru

nepokretnosti, između ostalog, propisano da se upis prava vrši na osnovu pravosnažne odluke suda, a odredbom čl. 85 st. 1 istog zakona da se upisi u katastru nepokretnosti mogu dozvoliti samo u odnosu na lice koje je u momentu podnošenja zahtjeva za upis upisano kao imalac prava koji se upisom zahtijeva ili koje istovremeno bude uknjiženo kao imalac prava. Dakle, kako postoji očigledan nesklad između izreke pravosnažne presude i stanja u katastru, u pogledu imaoaca prava, nije bilo osnova da se, u smislu odredbe čl. 85 st. 1 Zakona o državnom premjeru i katastru, dozvoli tražena uknjižba.

8. Za potrebe ustavnosudskog postupka, Ustavni sud je pribavio spise Osnovnog suda u Baru, P. br. 457/16-12. Iz Zapisnika o pripremnom ročištu, P. br. 456/12, od 18. oktobra 2012. godine prozilazi da je punomoćnik tužilja izjavio da proširuje tužbu na novog tuženog V. S., iz S., koji je izjavio da ne prihvata proširenje tužbe na njega, ni stupanje u parnicu, nakon čega je sud dono rješenje – ne dozvoljava se proširenje tužbe na novog tuženog V. S.. U spisima predmeta nema dokaza da su tužilja protiv tog lica podnosile tužbu, te naknadno tražile spajanje postupaka.

9. Ustavni sud je za potrebe ustavnosudskog postupka tražio od punomoćnika podnositeljki ustavne žalbe da obavijesti Ustavni sud Crne Gore da li nakon okončanja predmetnog upravnog spora pokretao neki drugi postupak pred držanim organima ili sudovima. Sud je punomoćniku podnositeljki ustavne žalbe ostavio rok od 15 dana za dostavljanje traženog obavještenja. Navedeni akt Ustavnog suda punomoćnik podnositeljki – advokat Rifat Feratović, primio je dana 30. marta 2023. godine, dok u ostavljenom roku, Sudu nije dostavio traženo obavještenje.

III RELEVANTNO MATERIJALNO PRAVO

A. Zakon o državnom premjeru i katastru nepokretnosti ("Službeni list Republike Crne Gore", br. 29/07)

Član 84 stav 1 tačka 3

Upis prava se vrši na osnovu:
3) pravosnažne odluke suda.

Član 85 stav 1

Upisi u katastar nepokretnosti mogu se dozvoliti samo u odnosu na lice koje je u momentu podnošenja zahtjeva za upis upisano kao imalac prava koje se upisom zahtijeva ili koje istovremeno bude uknjiženo kao imalac prava.

IV OSNOVANOST USTAVNE ŽALBE

10. Pozivajući se na odredbe čl. 32 i 58 Ustava Crne Gore i člana 6 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, podnositeljke ustavne žalbe se žale na povredu prava na pravično suđenje i prava na imovinu smatrajući da su obrazloženja predmetnih presuda i rješenja paušalna, te da su sudovi arbitrano primijenili materijalno pravo na njihovu štetu, te da su takvim postupanjem, u konačnom, Vrhovnog suda Crne Gore lišene prava susvojine na spornoj nepokretnosti.

11. Za odlučivanje o predmetnoj ustavnoj žalbi, relevantne su sljedeće odredbe Ustava Crne Gore

Član 32

Svako ima pravo na pravično i javno suđenje u razumnom roku pred nezavisnim, nepristrasnim i zakonom ustanovljenim sudom.

Član 58 stav 1 i 2

Jemči se pravo svojine.

Niko ne može biti lišen ili ograničen prava svojine, osim kada to zahtijeva javni interes, uz pravičnu naknadu.

Prirodna bogatstva i dobra u opštoj upotrebi su u državnoj svojini.

Evropska konvencija za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda

Član 6 stav 1

Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona.

Član 1 Protokola 1 uz Konvencije

Svako fizičko i pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne utiču na pravo države da primenjuje zakone koje smatra potrebnim da bi regulisala korišćenje imovine u skladu s opštim interesima ili da bi obezbedila naplatu poreza ili drugih dažbina ili kazni.

12. Stoga će Ustavni sud predmetnu ustavnu žalbu razmatrati sa aspekta moguće povrede prava na pravično suđenje iz odredaba čl. 32 Ustava Crne Gore i analogno tome, čl. 6 st. 1 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i sloboda, kao i sa aspekta prava na imovinu zaštićeno odredbama čl. 58 Ustava Crne Gore i čl. 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju.

A. PRAVO NA PRAVIČNO SUĐENJE

a) Opšta načela

13. Sadržaj ustavnog prava na pravično suđenje, zajemčenog članom 32 Ustava Crne Gore ograničen je na procesne garancije pravičnog suđenja. Ocjenjujući navode ustavne žalbe sa stanovišta navedenog prava, Ustavni sud ispituje postojanje procesnih povreda u postupcima pred sudovima a potom, sagledavajući postupak kao jedinstvenu cjelinu, ocjenjuje da li je postupak bio vođen na način koji podnosiocu osigurava pravično suđenje.

14. Ustavni sud podsjeća da značenje prava na "dobro pravosuđe" i pošteno suđenje u demokratskom društvu nužno uključuje jednakost sredstava stranaka u postupku ("jednakost oružja"), to jest obavezu suda da svakoj strani u postupku da razumnu mogućnost iznošenja svojih razloga u uslovima koji je ne stavljaju u položaj očite neravnopravnosti u odnosu na protivnu stranu. Iz prava na jednakost oružja izvode se i pojedina prava u odnosu na izbor i izvođenje dokaza.

15. Nadalje, pravo na pravično suđenje, zajemčeno odredbom čl. 32 Ustava, garantuje zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova i drugih državnih organa. Obrazloženja sudskih odluka, odnosno odluka drugih nadležnih organa koja ne sadrže ozbiljne, relevantne i dovoljne

razloge na kojima je zasnovana donijeta odluka, upućuju na zaključak o arbitrnosti u procesnom i/ili materijalnom pravnom smislu.

16. Ustavni sud podsjeća da je u svojoj dosadašnjoj praksi utvrdio da se garancija prava na pravično suđenje, sadržana u čl. 32 Ustava, primjenjuju i na sudski postupak pred upravnim sudovima (upravni spor) kojem je svrha ostvarenje garancije sudske kontrole zakonitosti pojedinačnih akata upravnih vlasti i organa koja imaju javna ovlaštenja, propisana Ustavom.

17. Kad je riječ o tumačenju i primjeni prava na konkretne slučajeve, Ustavni sud u načelu ne smije zamijeniti pravne stavove i shvatanja nadležnih sudova svojim, sve dok sudske odluke ne otkrivaju bilo kakvu arbitrnost, a dovoljno su obrazložene i, po potrebi, upućuju na relevantnu sudsku praksu. Ustavni sud podsjeća da nije njegov zadatak da preuzme ulogu sudova koji su prvi pozvani da interpretiraju i tumače zakone. Zadatak Ustavnog suda ograničen je na ispitivanje da li je takva interpretacija sudova u skladu sa Ustavom sa aspekta zaštite ljudskih prava i temeljnih sloboda.

b) Primjena opštih načela na konkretan slučaj

18. U konkretnom slučaju upravni organi, kao i Upravni sud Crne Gore i Vrhovni sud Crne Gore, izveli su dokaze pregledom i čitanjem isprava priloženih spisima predmeta, među kojima su spisi predmeta podnositeljki ustavne žalbe, kao i upravni spisi predmeta formirani povodom zahtjeva za upis na istoj nepokretnosti podnijeti od strane V. S..

19. Sudovi su ocijenili da je pobijano upravno rješenje pravilno i zakonito, pri čemu je istaknuto da su odlučne činjenice utvrđene i navedene u svim osporenim odlukama, a koje su relevantne za donošenje odluka u upravnom sporu.

20. Naime, radi ostvarenja jemstva sudske kontrole pojedinačnih upravnih akata, upravni spor je crnogorskim zakonodavstvom i uređen kao spor pune jurisdikcije u kojem sud mora imati mogućnost preispitivanja svih činjeničnih i pravnih pitanja, te u kojem stranka ima pravo zajemčeno članom 32 Ustava. Upravni sud Crne Gore kao i Vrhovni sud Crne Gore, dužni su voditi upravni spor kao spor pune jurisdikcije, samostalno utvrđivati činjenično stanje, te meritorno odlučiti o upravnoj stvari. Potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje pretpostavka je pravilne primjene prava i donošenja zakonite odluke.

21. U postupku koji je prethodio ustavnosudskom, utvrđeno je da su podnositeljke kao tužilje nadležnoj Upravi za nekretnine PJ Bar, podnijele zahtjev za uknjižbu na osnovu presude Osnovnog suda u Baru, P. br. 457/16-12, od 23. septembra 2016. godine. Međutim, u tom postupku utvrđeno je, da je V.S., na predmetnoj nepokretnosti upisan kao imalac prava svojine rješenjem Uprave za nekretnine PJ Bar, br. 954-2241/1-12, od 21. juna 2012. godine, na osnovu kupoprodajnog ugovora UZZ br. 305/2012, od 23. maja 2012. godine. Takođe je utvrđeno da prilikom upisa navedenog lica u katastar nepokretnosti nije bilo tereta i ograničenja na predmetnoj nepokretnosti. Vrhovni sud Crne Gore je donio konačnu odluku u predmetnoj pravnoj stvari potvrđujući stav Upravnog suda Crne Gore da nije bilo osnova da se dozvoli tražena uknjižba, budući da između stanja u katastru nepokretnosti i izreke pravosnažne presude postoji nesklad. Takođe, Vrhovni sud Crne Gore se u osporenoj presudi osvrnuo i na

tvrdnje podnositeljki koje se odnose na primjenu odredbe čl. 196 Zakona o parničnom postupku, te našao da iste nijesu dokazane u postupku koji je prethodio ustavnosudskom.

22. Odredba čl. 84 st. 1 tač. 3. tada važećeg Zakona o državnom premjeru i katastru nepokretnosti propisivala je da se upis prava vrši na osnovu pravosnažne odluke suda, a odredba člana 85 stav 1 istog zakona da se upisi u katastru nepokretnosti mogu dozvoliti samo u odnosu na lice koje je u momentu podnošenja zahtjeva za upis upisano kao imalac prava koje se upisom zahtijeva, ili koje istovremeno bude uknjiženo kao imalac prava.

23. Prvostepeni organ je odbio zahtjev za traženu uknjižbu ocjenjujući da za to nijesu ispunjene zakonske pretpostavke utvrđene u čl. 84. st. 1 tač. 3 i čl. 85 st. 1 Zakona o državnom premjeru i katastru nepokretnosti, a koje razloge je prihvatio i Upravni sud i Vrhovni sud Crne Gore. Navedeni zaključak sudovi su formirali pozivajući se na to da je predmetna parcela na koju se odnosi zahtjev upisana u katastru nepokretnosti na ime V.S., sa pravom svojine u obimu 1/1, te da isti nije bio stranka u sudskom postupku, na osnovu koje presude se traži upis, a kod činjenice da na predmetnoj nepokretnosti nije bila upisana zabilježba spora.

24. Ustavni sud ocjenjuje da je postupak koji je prethodio ustavnosudskom postupku, sagledavajući ga kao jedinstvenu cjelinu, bio vođen na način kojim je podnosiocu ustavne žalbe bilo obezbijedeno pravično suđenje iz čl. 32 Ustava i čl. 6 st. 1 Evropske konvencije, a da se pravni stavovi navedeni u osporenoj presudi, kao i u presudi i rješenjima koja su joj prethodile, zasnivaju na ustavnopravno prihvatljivom tumačenju materijalnog i procesnog prava, u skladu sa zahtjevima ustavom garantovanog prava. Nezadovoljstvo podnosioca ishodom postupka samo po sebi ne čini postupak nepravичnim u smislu navedenih ustavnih garancija.

B. PRAVO NA IMOVINU

a) Opšta načela

25. Povredu prava na imovinu iz čl. 58 Ustava i čl. 1 Protokola br. 1 uz Evropsku Konvenciju, podnositeljke u ustavnoj žalbi obrazlažu navodima da su osporavanom presudom lišeni prava susvojine na spornoj nepokretnosti, budući da im je jedini put za uvrđivanje prava svojine bio redovan sudski postupak kod nadležnog suda.

26. Evropski sud za ljudska prava je u više navrata iznio stav da se djelokrug čl. 1 Protokola br. 1 uz Evropsku konvenciju primjenjuje jedino na postojeću imovinu i „ne garantuje pravo na sticanje imovine“ (presuda u predmetu *Marcks protiv Belgije*, 1979.), te da svaki podnosilac žalbe mora biti u stanju da dokaže postojanje prava na imovinu koja je u pitanju, kako bi bio žrtva povrede Konvencije (presuda u predmetu *Agrotexim i Drugi protiv Grčke*, 1995.)

27. »Legitimno očekivanje« na bilo koju »imovinu« ili »dobra«, prema tom stanovištu mora biti zasnovano na zakonskoj odredbi ili pravnom aktu, koji ima valjani pravni osnov i koji utiče na imovinska prava (*Peter Gratzinger i Eva Gratzingerova protiv Češke Republike*, odluka od 10. jula 2002. godine br. 39794/98, st. 69).

28. Nije sporno da podnositeljke ustavne žalbe imaju legitimno očekivanje na imovinu, tj. da je ovakvim odlučivanjem aktivirano njihovo pravo na imovinu, budući da posjeduju

pravosnažanu sudsku odluku kojom dokazuju postojanje prava na imovinu na predmetnoj nepokretnosti, ali da je drugo lice steklo pravo svojine na istoj nepokretnosti na osnovu ugovora o kupoprodaji, koji je zaključen prije podnošenja tužbe u predmetu Osnovnog suda u Baru, P. br. 457/16-12, dok u vrijeme upisa ugovora i sticaoca u katastru nepokretnosti nije postojala zabilježba tereta ili ograničenja na predmetnoj nepokretnosti.

29. Međutim, prema praksi Evropskog suda za ljudska prava, građanskopravni sporovi između privatnih lica izvan su opsega čl. 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju, te se u tim sporovima država može smatrati odgovornom na temelju čl. 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju za štete uzrokovane uspostavljanjem mehanizama za rješavanje privatnopravnih sporova samo ako su sudske odluke donesene protivno domaćim propisima ili su proizvoljne, odnosno na drugi način očigledno nerazumne (vidi predmete ESLJP-a *Zagrebačka banka protiv Hrvatske*, br. 39544/05, presuda od 12. decembra 2013. godine, §§ 250. - 251.; *Ruiz Mateos protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13021/87, odluka Komisije od 8. septembra 1988., Odluke i izvještaji (DR) 57, §§ 268. i 275.; *Eskelinen protiv Finske*, br. 7274/02, odluka od 3. februara 2004. godine; *Tormala protiv Finske*, br. 41258/98, odluka od 16. marta 2004. godine i brojne druge).

30. U tom smislu i Ustavni sud u sporovima između privatnih lica ispituje odluke sudske i druge vlasti s aspekta ustavnog jemstva prava na imovinu, kad ocijeni da osporena odluka nije utemeljena na valjanom pravnom osnovu, ako nadležni organi u sprovedenim postupcima nijesu uspjeli utvrditi i u osporenim odlukama predložiti relevantne i dovoljne razloge za ocjenu kakva je odluka koja je donijeta, odnosno ako su te odluke na drugi način arbitrarne.

31. Ustavni sud napominje da se u demokratskom društvu posebna važnost pridaje načelu dobrog pravosuđa, koje podrazumijeva jasne i transparentne radnje organa javne vlasti koja moraju postupati posebno pažljivo kada je riječ o imovinskim pravima pojedinaca (uporedi s predmetima ESLJP-a *Moskal protiv Poljske*, br. 10373/05, st. 72, presuda od 15. septembra 2009. godine; i *Čakarević protiv Hrvatske*, br. 48921/13, st. 80, presuda od 26. aprila 2018. godine). Navedeno posebno podrazumijeva dužnost postupanja u skladu s primjenjivim zakonskim odredbama.

32. Ustavni sud, nadalje, napominje da se pogreške koje se mogu pripisati isključivo državnim organima načelno ne bi trebale ispravljati na teret pojedinaca (uporedi s predmetima ESLJP-a *Čakarević protiv Hrvatske*, naprijed citiran; *Šimecki protiv Hrvatske*, br. 15253/10, § 46., presuda 30. aprila 2014. godine; i *Gashi protiv Hrvatske*, br. 32457/05, § 40., presuda od 13. decembra 2007. godine).

33. U tom pravcu, prilikom procjene usklađenosti miješanja čl. 58. Ustava i čl. 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju, Ustavni sud u principu razmatra različite interese o kojima je riječ (uporedi s predmetom ESLJP-a *Perdigão protiv Portugala* [Vv], br. 24768/06, § 68., presuda od 16. novembra 2010. godine), imajući u vidu da zaštita ustavnih i konvencijskih prava treba biti praktična i djelotvorna (uporedi s predmetom ESLJP-a *Chassagnou i drugi protiv Francuske* [Vv], br. 25088/94, 28331/95 i 28443/95, st. 100., presuda od 29. aprila 1999. godine). Pri tome treba istražiti stvarnu situaciju na koju se odnosi prigovor (uporedi s predmetima ESLJP-a *Hutten-Czapska protiv Poljske* [Vv], br. 35014/97, st. 168., presuda od 19. juna 2006. godine; *Zammit i Attard Cassar protiv Malte*, br. 1046/12, st. 57., presuda od 30. januara 2015. godine; i *Čakarević protiv Hrvatske*, naprijed naveden, st. 81.).

b) Primjena opštih načela na konkretan slučaj

34. Polazeći od te činjenice da se upravni postupak koji je predmet ispitivanja u ovom ustavnosudskom postupku tiče suprostavljenih (imovinskih) interesa privatnih stranaka, tačnije prvenstvu prava upisa prava svojine na istoj nepokretnosti zavisno od trenutka predaje zahtjeva za upis i stim u vezi sprovođenja načela prvenstva upisa, te prethodne ocjene Ustavnog suda da osporene odluke sudova sadrže dovoljne, jasne i relevantne razloge i da nijesu utemeljene na proizvoljnim zaključcima, Ustavni sud utvrđuje, da čak i uz činjenicu da zahtjev podnositeljki ulazi u opseg čl. 58 Ustava, odnosno čl. 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju, nije došlo do povrede ustavnog i konvencijskog jamstva prava na imovinu.

35. Ustavni sud smatra da su način na koji su upravni organi i sudovi odlučivali o suprostavljenim pravima privatnih lica, uzimajući u obzir sve relevantne činjenice i okolnosti i primjenjujući relevantno pravo, nijesu poremetili 'pravičnu ravnotežu' koju je trebalo uspostaviti između zahtjeva javnog interesa u smislu očuvanja pravne sigurnosti i dobrog vršenja pravosuđa, kao i potrebe podnositeljki ustavne žalbe u vezi zahtjeva za zaštitom prava na imovinu. Slijedom navedenog, Ustavni sud smatra da pri ovako utvrđenim činjenicama, podnositeljka ustavne žalbe u ovom postupku nije nametnut prekomjeran i nesrazmjeran teret kod činjenice da je utvrđeno da se upisi u katastar nepokretnosti mogu dozvoliti samo u odnosu na lice koje je u momentu podnošenja zahtjeva za upis upisano kao imalac prava koje se upisom zahtjeva ili koje istovremeno bude uknjiženo kao imalac prava. U ovom postupku gdje su upravni organi primjenjujući relevantne odredbe zakona, odmjeravajući suprostavljena prava dali zaštitu drugom privatnom licu, podnositeljke se ne mogu sa uspjehom pozivati na povredu prava na imovinu, već se takvi argumenti, kao i utvrđivanje tereta i štete koju su eventualno pretrpjele mogu dokazivati u drugom postupku gdje bi se utvrđivalo da li je država ispunila svoju obavezu da im osigura djelotvorno uživanje njegovog prava susvojine (prava na imovinu), zajemčenog čl. 58 Ustava Crne Gore i čl. 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju. Osim toga, podnositeljke ustavne žalbe su mogle u ranijem periodu (u vrijeme pokretanja parnice pred Osnovnim sudom u Baru, P. br. 457/16-12), svoje pravo zaštititi zabilježbom tereta ili ograničenja na predmetnoj nepokretnosti kod nadležnog organa.

36. S obzirom na prethodno navedeno, Ustavni sud ocjenjuje da u okolnostima ovog predmeta, onemogućavanje upisa prava svojine na nepokretnosti koje su stekli na temelju sudske odluke, ne predstavlja pretjerano pojedinačno opterećenje za podnosioca ustavna žalbe, odnosno da je takva odluka bila opravdana u svjetlu nalaza redovnih sudova, koji nijesu proizvoljni niti očigledno nerazumni. Stoga nije došlo do povrede čl. 58 Ustava, odnosno čl. 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju.

Na osnovu iznijetih razloga, odlučeno je kao u izreci.

U-III br. 1605/19
16. jun 2023. godine
P o d g o r i c a

Predsjednica Vijeća,
Dragana Đuranović, s.r.